

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯେଉଁ ଭାରତ ଦିନେ ହୀରାତୁଲ୍‌ସ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ ହେବା ଦ୍ଵାରା କାଟ୍‌ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏହାକୁ ପୁଣି ପବିତ୍ର, ହୀରା ତୁଲ୍‌ସ କରିବାକୁ ହେବ, ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ଚାରା ଲଗାଇବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଜୀଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ’ଣ, ଯେଉଁଥିରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା କରିବା, ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବାବାଜୀଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ତେଣୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉଚିତ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଏପରି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ତ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ନିର୍ଗତି ଯିବି ।

ଗୀତ:- ତୁମ୍ଭେ ହୋ ମାତା, ପିତା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି..... ତୁମେ ମୋର ମାତା, ପିତା ମୁଁ ତୁମର ସନ୍ତାନ.... କିନ୍ତୁ କାହା ପାଇଁ ଗାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । କେବଳ କଥାରେ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ମାତା-ପିତା କିଏ! ଇଏ ପରମଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ପରମଧ୍ୟାନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପରମଧ୍ୟାନ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି, ପରମଧ୍ୟାନରେ ତ’ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମଧ୍ୟାନ, ନିରୁପାଶଧ୍ୟାନରୁ ଏହି ସାକାର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛୁ । ସ୍ଵର୍ଗର କୌଣସି ଉପରେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପରମଧ୍ୟାନରୁ ହିଁ ଆସୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେମାନେ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ କେତେ ଥର ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, କିପରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ଏକଥା ଆମେ ଏବେ ଜାଣୁଛୁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦୂର ଦେଶର ନିବାସୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଏ ପରଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହାକୁ ପରଦେଶ କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? ତୁମେମାନେ ଭାରତକୁ ଆସୁଛ ନା! କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିବା ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଆସୁଛ ପୁଣି ସେହି ସ୍ଵର୍ଗର ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ନରକ ହୋଇଯାଉଛି । ଅନେକ ଧର୍ମ ଏବଂ ଅନେକ ରାଜ୍ୟରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ରହିଛି । ସେମାନେ କେବଳ କହିଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଏକମତ ହୋଇଯିବା । ତେବେ ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ ? ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ବିଶ୍ଵର ସବୋତ୍ତ କ୍ଷମତାର ଅଧିକାରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ଵରେ ଅନ୍ୟ କେହି ରାଜ୍ୟ କରୁନଥିଲେ । କାରଣ ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ଦେବତା କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍ଵର୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି— ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହୋଇଯିବା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରି ଗୋଟିଏ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ନା— ସର୍ବ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଆମେ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ନଥାଏ । ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ଅଥବା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ଏକମାତ୍ର ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁଣି ଥରେ ସେହି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ସେଥିରେ ଆମେ ସନ୍ତାନମାନେ ତାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଉଛୁ । ଏହି ରହସ୍ୟ ଗୀତାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜଞ୍ଜନ ଯଦ୍ଞ । ରୁଦ୍ର ନିରାକାରଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ରୁଦ୍ର ନାମ ହିଁ ନିରାକାରଙ୍କର । ଅନେକ ନାମ ଶୁଣି ଶୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ରୁଦ୍ର ଅଲଗା ଏବଂ ସୋମନାଥ ଅଲଗା । ତେଣୁ ଏବେ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କେବଳ ଏହି କଥାରେ ଖୁସି ହୁଅ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ନିର୍ଗତି ଆସିବି । ଦେଖ, ଏହି ନରକ ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ଭଲ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଦେ ପଦ ମିଳୁଛି ଏବଂ ତା’ ସହିତ ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେଉଛି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ହେବା ଦରକାର, ନଚେତ୍ ସେମାନେ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ରୁଲିବେ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଅନେକଙ୍କୁ ଅବତାର ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଭାରତ ଅଧିକ ପତିତ ହୋଇଛି । ଭାରତ ହିଁ ହୀରା ଭଳି ଥିଲା ପୁଣି ସେହି ଭାରତ ବର୍ତ୍ତମାନ କାଟ୍‌ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜତ୍ଵ ମିଳିବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ, ଯିଏକି ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି— ସିଏ ବି ଭଗବାନ, ମୁଁ ବି ଭଗବାନ, ବାସ୍ ଆମେ ଏଠାକୁ ମଉଜ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛୁ । ବାସ୍, ଯେଉଁଆଡେ ଦେଖୁଛି ତୁ ହିଁ ତୁ, ସବୁକିଛି ତୋର ହିଁ ଚମତ୍କାରୀ । ଆମେ ହିଁ ତୁ, ତୁ ହିଁ ଆମେ, ବାସ୍ ଏହିଭଳି କହି କହି ଖୁସିରେ ନାଚୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ହଜାର-ହଜାର ଅନୁଗାମୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ ତ

ଭାବନାର ସହିତ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମୋ ସହିତ ମିଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ମୁଁ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରଚୟିତା ଅଟେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସମ୍ପଦତେ ଦେଉଛି । ଭଗବାନ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଅବଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ମୁଁ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛି ଏବଂ ମୁଁ ଯେଉଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି ସେଥିରେ ମୁଁ ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହିଁ । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ କହନ୍ତି— ଆମେ ନିଷ୍କାମ ସେବା କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ତାହାନ୍ତୁ ବା ନ ତାହାନ୍ତୁ ଫଳ ତ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳୁଛି । ଦାନ କରିଲେ ଫଳ ତ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଧନବାନ ହୋଇଛ, କାହିଁକି ନା ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛ । ତେବେ ଯେତେ ପୁରୁଷାରଥ କରିବ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେତେ ଭରତ ପଦ ପାଇବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ପରଜନ୍ମ ପାଇଁ । ପୁଣି କହି ଦେଉଛନ୍ତି ସବୁକିଛି ପୂର୍ବର କର୍ମ ଫଳ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଏଭଳି କେହି କହିବେ ନାହିଁ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କର୍ମର ଫଳ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଜମା ହେଉଛି । ସଂଗମଯୁଗର ପୁରୁଷାରଥର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ୨୧ ପିଢ଼ି ପରମ୍ପରା ତାଲିଆ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତୁମର ଏଭଳି ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ଜମା କରି ଦେଉଛି ଯାହାକି ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରା ସୁଖୀ ରହିବ । ସେମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି— ଭଲ ବା ଖରାପ ଫଳ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ପଡେ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାକି କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ଲମ୍ବା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମପାଖକୁ ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ । ତେବେ ଏଠିକାର କଥା ବୋଧହୁଏ ଶୁଣିଥିବେ । ଚିତ୍ର ତ ସମସ୍ତତଃ ପାଖକୁ ଯାଉଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ମାନିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ଯେଉଁଥିରୁ ବିନାଶର ଦ୍ଵାରା ବାହାରିଥିଲା । ଏଥିରେ ସହଜ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି । କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗର ଆତ୍ମା ଏବେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜନ୍ମରେ ଏଠାରେ ହିଁ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଶିବ ଅର୍ଥାତ୍ ରୁଦ୍ରାଙ୍ଗକଠାରୁ ସମ୍ପଦତେ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଶିବବାବା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଲଗା-ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଆତ୍ମାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଖୁଆଇଥାନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ଆତ୍ମା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶରୀରରେ ଆସି ଶୁଣାଇଥାଏ । ବିଶେଷ ଭାବରେ ତୀର୍ଥକୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଡାକିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ତ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଯିବାର କେତେ ସମୟ ହୋଇଯାଇଥିବ ପୁଣି ସେହି ଆତ୍ମା କିପରି ଆସୁଛି, କ'ଣ ହେଉଛି ? ସିଏ ଆସି କହିଥାଏ ମୁଁ ବହୁତ ସୁଖୀ ଅଛି । ଅମୃତ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ତେବେ ଏସବୁ କିପରି ହେଉଛି ? କ'ଣ ଆତ୍ମା ସେ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଚାଲିଆସିଲା ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଭାବନାର ଫଳ ଦେଉଛି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ଅଛି । ଏହାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିଧାରଣ୍ୟ ଅଛି । ଯଦି ଆତ୍ମା କିଛି ଶୁଣାଉଛି ତେବେ ଜାଣିନିଅ ଡରାମାରେ ସେହିଭଳି ପାରୁଅଛି । ଯଦି କେହି ଶୁଣାଉନାହିଁ ତେବେ ଡରାମାରେ ନିଧାରଣ୍ୟ ନାହିଁ । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ, ନଚେତ୍ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସତତ-ରତ୍ନ-ତମୋରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରୁଛି । ପୁଣି ଅରେ ମୁଁ ପରମଧାମରୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଆସୁଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ପ୍ରଥମେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ, ଧୀରେ ଧୀରେ ପୂଜାରୀ ହେଲେ ଏବେ ପୁଣି ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତତତ୍ତ୍ଵ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି କରୁଛି । ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୁରୁଷାରଥୀ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତ ତୁମେମାନେ ମାତେଗାନ୍ତରୀ, ପିତାଗରୀ ବୋଲି କହୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କର । ଏହି ଜଗଦମ୍ବା ସମସ୍ତତଃ ମନୋକାମନା ପୂରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ମାତା ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିତା ମଧ୍ୟ ଥିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଥିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମର ସମସ୍ତ ମନୋକାମନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୂରଣ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମୋ ସହିତ ପୁରା ଯୋଗ ଲଗାଇବ ତେବେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ରହୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଭରତ ପଦ ପାଇ ପାରିବ ।

ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତା-କନ୍ୟା ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । (ବ୍ରହ୍ମବାବା କହୁଛନ୍ତି) ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲ ନା— ଯେ ଏଥିପାଇଁ କିଛି ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଏହି ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହି କଥା ତାଙ୍କୁ (ଗୃହମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ) ଦୁଇ ଚାରି ଥର ଶୁଣାଇବ ତେବେ ସିଏ କିଛି ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିବେ । ଯଦି ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତେବେ ବୁଝିଯିବେ । ଏହା ବଡ଼ ରହସ୍ୟମୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ଶିଖ-ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଜଣାପଡ଼ିବ ତେବେ ସେମାନେ ବୁଝିବେ ଯେ— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କିଏ କରୁଛନ୍ତି । ଏକ ଓମ୍‌କାର ସନ୍ତାନ— ଏହା ତାଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ ନା । ତାଙ୍କୁ ଅକାଳମୃତ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମା ତତତ୍ତ୍ଵ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ । ତାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନା— ସିଂହାସନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଆସ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ସମସ୍ତତଃ ହୃଦୟର କଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସଦଗତି ପାଇବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବୀ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବେ, ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ କଲମୀ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ସୃଷ୍ଟିରୁପୀ ବୃକ୍ଷ ତ ବହୁତ ବଡ଼ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ମିଠା ହେଉଛନ୍ତି ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ । ଏବେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ଚାରା ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ କୌଣସି ନୂଆ ଚାରା ଲଗାଉ

ନାହାନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା

ଆଜି ହେଉଛି ସତଗୁରୁବାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ— ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେବେ ତୁମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବି । ତେବେ ଚାହେଁ ତୁମେ ମଖମଲ ରାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଟରାଣୀ ହୁଅ ବା ରେଶମର ରାଣୀ ହୁଅ । ଯଦି ସମ୍ପଦତ୍ତି ନେବାର ଅଛି ତେବେ ମୋ ମତରେ ଚାଲ । ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଆରକ୍ଷା, ବାପଦା ଏବଂ ମିଠା ମମ୍ମାତ୍ମକର ସିକିଲିଆ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵାଦପ୍ସାର ଏବଂ ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ସଲାମ । ଆରକ୍ଷା!

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସଂଗମଯୁଗର ପୁରୁଷାର୍ଥର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ୨୧ ଜନମ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ମିଳିବାର ଅଛି— ଏହି କଥାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରି ନିଜର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଠା ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ଚାରା ଲାଗୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଅତିମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- କରମଭୋଗକୁ କରମଯୋଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସେବାର ନିମିତ୍ତ ହେଉଥିବା ଭାଗ୍ୟସୁବୀନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଶ୍ରୀରାମ ହିସାବ କିତାବ କେବେ ବି ପ୍ରାପ୍ତି ବା ପୁରୁଷାର୍ଥ ମାରଗରେ ବିଘ୍ନର ଅନୁଭବ ନ କରାଉ ବା ସେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବାକୁ ନଦେଉ । ସେଥିପାଇଁ ଭାଗ୍ୟସୁବୀନ ଆତ୍ମାମାନେ କରମଭୋଗ ସମୟରେ ମଧୁସ୍ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସେବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ତେଣୁ କରମଭୋଗ ଚାହେଁ ଛୋଟ ହେଉ ବା ବଡ଼ ହେଉ, ତା'ର କାହାଣୀକୁ ବିସ୍ତାର କର ନାହିଁ, ତା'କୁ ବରଣ୍ଣନା କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟୟରେ ହରାଇବା । ତେବେ ଯୋଗୀ ଜୀବନ ଅର୍ଥାତ୍ କରମଭୋଗକୁ କରମଯୋଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଭାଗ୍ୟସୁବୀନ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ଯଦି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦକ୍ଷାଭାବ ଏବଂ ଶୁଭଭାବନା ରହିବ ତେବେ ଅଭିମାନ ବା ଅପମାନର ଦୃଷ୍ଟି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

“ମାତେଶ୍ଵରୀଜୀତ୍ମକ ମଧୁର ମହାବାକ୍ସ”

ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର, ଭେଦ :

ଗାୟନ ଅଛି— ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ଦଲାଲ ରୂପରେ ମିଳିଗଲେ ସେତେବେଳେ ସୁନ୍ଦର ମିଳନ ମେଳା ହୋଇଗଲା । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଶବ୍ଦ କହୁଛୁ ତେବେ ଏହାର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ କାଳରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ସମୟରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ଶବ୍ଦରୁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ଅଲଗା ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଅଟନ୍ତି । ଉତ୍ତମତ୍ମକ ମଧ୍ୟରେ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାନଥିବା କାରଣରୁ ସେମାନେ ଏହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ଏଭଳି କହୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ମୁଁ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ମାୟାର ଆବରଣ ଚଢ଼ିରହିଥିବା— କାରଣରୁ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ସ୍ଵରୂପକୁ ଭୁଲିଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ସେହି ମାୟାର ଆବରଣ ଛାଡ଼ିଯିବ ପୁଣି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଅଲଗା ଭାବୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆଉ କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ନିଜେ ନିଜକୁ ଭୁଲିବା କାରଣରୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ନିଜେ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନି ଶୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଏକକାର ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଆତ୍ମାକୁ ଅଲଗା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ନା ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ହୋଇପାରିବ, ନା ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଏକକାର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ମାୟାର ଆବରଣ ଲାଗିପାରିବ ।